

Să nu devină chiar haosul nuclear ultima șansă a păcii...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu aduci pacea trăgând, și nu doar cu praștia, după porumbei... Căci nu doar păsările vor fi ucise, și Doamne ferește să nu fie nimerit cel unic, cel ingenuu și imaculat, cel al păcii, ori, și mai apocaliptic, poate chiar cel al Sfântului

contrarăspuns la acțiunile, aproape derapaje, ale Europei, ci o mutare, e drept la limită (dar cine a adus de fapt atât de aproape marginile tăioase ale acestei restrângeri de posibilități?), în lumea diplomației mari. Pentru că, trebuie să o recunoaștem, Uniunea Europeană este pe cale să devină strict un executant politico-economic al or-

mute parte din armele sale nucleare tactice în afara granițelor ei, ci prin aducerea pe harta lumii a unei noi puteri nucleare: Belarusul. Ceea ce va schimba major forța de intimidare reciprocă la care se joacă „șahul” cu arme nucleare. Și mai arată ceva... Disponibilitatea Moscovei de a muta armamentul nuclear în afara granițelor, în

Crima de a avea o opinie contrară sau sceptică...

Gheorghe
Pipera

Ca să trăim în permanentă frică, e suficient ca statul adânc și ascuns și presa care îi e sută la sută fidelă & dependentă să inventeze crime și delict, nedescrise în lege, dar considerate astfel prin intermediul propagandei intense a influencerilor și reproșate cu entuziasm celorlalți de către idiotii utili. Nu știi ce crimă sau delict comiți acționând într-un fel sau altul ori omițând să acționezi, dar știe birocratul, interpretează „jurnalistul” și judecă oengistul, deci poți oricând delincent și purtător al stigmatului perpetuu de suspect. Evident, nu își pune nimeni întrebarea unde sunt obsesiv invocații specialiști/experti în această ecuație – în planemie nu puteai rosti sintagma malpraxis medical fără a fi diabolizat că „te bagi” pe felia medicului (deși malpraxisul e chestiune juridică și sociologică mult mai mult decât e medicală).

Duh, nu doar păsările văzduhurilor mor dară din atâta ură, ci și oamenii... Iar prin tot ceea ce fac astăzi UE și Nato pare că s-a deschis sezonul de ucidere al definitivului... Și, chiar dacă pare o ironie, tocmai cel ce a stârnit războiul s-ar putea dovedi acum cel mai îndârjit în a aduce pacea! A o aduce, nu neapărat a o face... Pentru că absurdul politico-diplomatic al unor analfabeți geopolitici ne va duce și în acel punct în care agresorul inițial va ajunge purtător în extremis a misiivelor de pace... De decontare a păcii... De aceea, decizia lui Putin de a muta o parte din arsenalul nuclear al Rusiei în Belarus pare a fi, înainte de o presupusă provocare a Occidentului, prin pregătirea tacticomilitară a extinderii invaziei, pare, așadar, mai mult o forțare a lumii politico-diplomatice internaționale, a aceleia aceea care mai este capabilă de decizii raționale, de a-i trage de mânecă pe guvernanți, dar și pe generali care se joacă de-a războiul în spatele planșelor, fiind, nu un

dinelor date de Nato, făcând asta prin supraexporturile de armament în Ucraina, în care se deversează armament și muniție ca într-un puroi al răului zilei de mâine, dar și prin transformarea unor țări nemembre ale alianței în rastele cu arme și soldăței cu arma la picior (cazul Suediei care, deși nu este în Nato, a aprobat staționarea trupelor alianței pe teritoriul ei).

Putem spune dară că asistăm la o forțare a scoaterii Occidentului din vizuina sa politică, pentru ca diplomați să vorbească, să medieze, să vină cu soluții...

Astfel, mutarea unor focoaase nucleare de către Moscova în Belarus, înainte de a fi o șurubelniță de zgândărire pe care Rusia să o folosească pentru a răspunde la vârful de briceag al Europei, poate fi considerată și un apel la tratative (poate chiar ale unor viitoare programe de denuclearizare)... Și nu doar pentru că Moscova face o mișcare uriașă, decizând, pentru întâia oară în ultimii treizeci de ani, să

țările prietene, ceea ce a-ți semnaliza virtutea, îți înseamnă că oricare dintre vine cu certitudine și ție rânstatele care nu s-a delimitat dul să îmbraci haina inamde Rusia în acest război ar icului public. Ca în putea deveni o putere scena celor două minute nucleare. În fond, de ce să săptămânale de ură, din roții pentru tine ceea ce este manul 1984 de G. Orwell, re- prea mult ca posibilitate de flectorul poate fi pus pe cel a fi folosit, căci poate nu va de pe ecranul zmartfonului, mai avea cine, și să nu-ți dar poate fi instant mutat pe siguranței poziția transfor- tine, exact ca flacăra unei mându-ți prietenii în mici lămpi de sudură, iar inamicul puteri nucleare aliate care de serviciu devii tu. Devii să-și tragă câte un scaun la imediat și ținta urii masa de tratative de dezlănțuite și gregare a celorlalți.

Într-un fel, abia Nu a spus nimeni, acum Rusia aduce niciodată, în ce constă adevăratul „haos” din care, crima/delictul de a avea o poate chiar ca o ultimă opinie contrară celei ofi- speranță, să iasă, după ciale/populare sau sceptică. multe și multe tratative, frag- Nu s-a știut niciodată ilul fum alb al păcii...

ce te face conspiraționist, negaționist, deviaționist, infiltrat, diversionist și în ce constă fapta reprobabilă de a arăta cu degetul și cu susținerea științifică & factică a instrumentelor de dovadă că autoritățile mint, fură, pun în pericol, distrug, persecută, duc la disperare cetățenii, iar năimiții oengști și corporatiști se îmbogățesc ilegal din nefericirea și captivitatea omului obișnuit, catalogând și condamnând

fapte/omisiuni contra „ordinii liberale bazate pe reguli”. Nimeni nu a explicat de ce devii controversat, bannat, evitat în activitatea profesională, țintă a „cercetărilor” făcute de factceări și a delațiunii pârâcioșilor de profesie doar pentru că respiri și după ce ai pus niște întrebări deranjante sau ai rostit adevăruri incomode, deci interzise.

În dreptul penal există, dintotdeauna, un principiu fundamental. Se numește nullum crimen sine lege – nicio faptă a omului nu e crimă/delict fără a fi descrisă și sancționată în lege. Ca să poți și cum să te porți onest și liber în societate, trebuie să poți citi undeva, în legea emisă de parlamentul țării tale, că, de exemplu, dacă îi critici de von der Leyen, Iohannis, Arafat, Cițu etc. pentru modul în care au distrus lumea noastră și ceri să fie făcuți responsabili, comiți o crimă sau delict. Și atunci te vei abține de la critică, lăsând captivii mental și somnambulii să se îndrepte implacabil înspre castelul Vrăjitorului din Oz, pe cărarea pavată cu cărămizi galbene, politic corecte.

Un anume Beria spunea că nu există oameni nevinovați, ci numai suspecți pe care „noi” nu i-am dibuit încă. Acel „noi” din enunț înseamnă NKVD (precursorul KGB) și regimul stalinist. O să vă deranjeze ceea ce spun: acolo am ajuns. Înapoi, în stalinism.

Creștinismul secular

Vasile
Astărăstoaei

Prezentul articol a fost inspirat de lansarea la București a pseudo-operei științifice a lui Oliver Jens Schmitt, „Biserica de Stat sau Biserica în Stat? O istorie a Bisericii Ortodoxe Române 1918-2023”. Nu am intenția să răspund la acest pamflet împotriva B.O.R. A făcut-o mult mai bine decât aș fi putut să o fac eu, un reputat teolog romano-catolic, Remus Mircea Birtz într-o recenzie de 40 de pagini intitulată „Între așteptări și nedumeriri”. Ce m-a intrigat a fost lipsa de reacție a B.O.R. la scandalosul/revoltătorul discurs ținut de Gabriel Liiceanu, la lansare, împotriva Bisericii Ortodoxe. Lipsa de reacție poate fi explicată prin faptul că acesta este unul dintre semnatarii scrisorii privind Pascalile, „scrisoarea semnată de personalități reale ale societății civile creștin ortodoxe din România, oameni din interiorul, nu din exteriorul Bisericii, care constant au apărut-o și sprijinit-o public” – ca să citez un clasic în viață. Alt semnatar, Teodor Baconschi ne recomandă să citim „opera” lui Oliver Jens Schmitt: „Important e să citim critic volumul și să-l folosim – cu mijloace intelectuale și academice autohtone – pentru a deschide o dezbatere onestă despre pactizările unei bune părți a ierarhiei și clerului B.O.R. cu ultimele patru dictaturi, survenite – ca «soluții» ale unei aparent perpetue crize identitare – după 1918”. Sau „E scrisă civilizată, fără presupuziții și propensiuni pamfletare. Mai mult – dacă n-ar fi tot soiul de prostovani pripiți spre verdicte necugetate – toată societatea noastră chinuit democratică ar avea de câștigat din citirea ei”.

Deoarece nu fac parte dintre „personalități reale ale societății civile creștin ortodoxe din România” (sunt un simplu credincios creștin ortodox), îmi asum riscul de a fi calificat drept „prostovan” și să declar că acea carte este departe de a fi o operă științifică, este o însărire de opinii ale unei persoane seculariste și anticlericale, care disprețuiește ortodoxia română (și nu este singurul). Privind însă la modalitatea în care s-a manifestat așa-zisul „sprijin public” al acestor „personalități” (pe scurt: boicotarea Referendului pentru familie, atacuri cu un limbaj suburban al Ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române, susținerea voalat a unor fapte pe care Biserica le consideră păcate, obediența față de inovațiile Occidentale etc.) m-am întrebat dacă nu cumva ne aflăm în prezența unui curent secularist în ortodoxia română. Cele expuse mai jos nu au pretenția de operă științifică, sunt simple reflexii fundamentate de lecturi nesistematizate. Când am întâlnit în lucrările istoricului Christopher Henry

Dawson (1889-1970), termenii de „creștinism secular” și „creștini seculari” am fost surprinși. Dawson i-a folosit pentru a argumenta că boala de bază de care suferă societatea nu este politică sau economică, ci este spirituală. Dawson era, desigur, preocupat și de problemele politice și economice cu care se confruntă societatea (el s-a opus creșterii puterii guvernelor moderne, încălcării constante a libertății individuale, existenței unui control birocratic centralizat etc.), dar el considera că acestea sunt doar simptomele superficiale ale unei stări de rău mult mai profunde, deoarece civilizația occidentală se confruntă cu o criză spirituală gravă chiar dacă progresul științific, tehnologia și comerțul, au avut tendința de a unifica întreaga lume. Pentru ca o cultură umană să supraviețuiască, trebuie obligatoriu, după Dawson, să aibă și niște rădăcini religioase: „Secularizarea unei societăți implică devitalizarea acelei societăți... Eliminarea unei religii nu este un semn de progres, ci un semn al decăderii sociale” afirma el în „Progress and Religion: An Historical Inquiry”.

Am întâlnit, apoi, termenii de creștinism secular și la alți autori (Ivan Illich, Charles Taylor, Hans Joash, Marcel Gauchet etc.) și am încercat să-i înțeleg. Nefiind teolog, m-am aplecat asupra definițiilor simple din dicționare: Creștinism – religia acelora care mărturisesc credința într-un Dumnezeu unic cunoscut în triplă ipostază Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, autor al Creației. Creștinismul este purtător al unui mesaj universal de mântuire propovăduită de apostoli. Creștin – o persoană care crede în Iisus ca Hristos, sau în religia bazată pe învățătura lui Iisus. Un creștin adevărat este o persoană care și-a pus întreaga credință în persoana lui Iisus Hristos și în faptul că El a murit pe cruce pentru a plăti în locul nostru pedeapsa pentru păcatele noastre, dar și că a înviat după trei zile pentru a demonstra victoria Sa asupra morții și pentru a dăruia astfel viața veșnică tuturor celor care cred în El. Secularism: care se referă la lucruri lumești sau la lucruri care nu sunt considerate religioase, spirituale sau sacre; temporal; care nu se referă la sau nu are legătură cu religia (opus sacralui); preocupat de subiecte nereligioase; independență reciprocă între credințe și stat.

Raportat la aceste definiții se observă că termenii de creștinism secular și creștin secular sunt oximoroane, figuri de stil fără sens în care se îmbină două noțiuni contradictorii; este ca și cum ai spune întuneric luminos sau credincios necredincios. Contradicția este de esență: secularismul se bazează pe înțelepciunea umană, o realitate naturală percepută de sine și o viziune empirică asupra lumii în timp ce creștinismul se bazează pe

înțelepciunea divină, o realitate supranaturală și o viziune asupra lumii condusă spiritual. Secularismul spune că omul nu are nevoie de Dumnezeu. Obiectivul său principal este eliminarea totală a tuturor elementelor religioase din spațiul public (acceptându-le în unele cazuri doar în spațiul privat).

Umanismului creștin este bazat pe caritate, filantropie, empatie, dăruire față de aproapele tău (cum au fost ele afirmate în gândirea Sfântului Vasile cel Mare, Fericitul Augustin, Tomas d’Aquino și alții) în timp ce umanismul secular (care a luat naștere din iluminismul secolului al XVIII-lea), ne învață că nu există adevăruri obiective sau absolute care să definească binele și răul. Umaniștii creștini înțeleg că toate comoriile înțelepciunii și cunoașterii sunt ascunse în Hristos (Coloseni 2:3) și caută să crească în cunoașterea deplină a tuturor lucrurilor bune pentru slujirea lui Hristos (Filipeni 1:9; 4:6; Coloseni 1:9). Umaniștii seculari resping noțiunea de adevăr revelat și nu recunosc cuvântul lui Dumnezeu, drept standardul pe baza căruia se măsoară sau testează calitatea tuturor lucrurilor. Umaniștii seculari își bazează moralitatea și ideile despre dreptate pe inteligența critică, fără ajutorul Scripturii, pe care creștinii se bazează pentru cunoașterea despre bine și rău, bine și rău. Umanismul secular își propune să vindece această lume și să-l glorifice pe om ca autor al propriei sale mântuirii progresive. Prin contrast, umaniștii creștini îl urmează pe Iisus Hristos afirmând că mântuirea va fi dobândită în împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Umaniștii seculari dezvoltă și folosesc știința și tehnologia, ca instrumente menite să slujească strict scopurilor umane fără a se referi la Dumnezeu în timp ce pentru creștini, aceste instrumente trebuie folosite în slujirea omului spre slava lui Dumnezeu. Pentru umaniștii seculari, natura este o forță eternă, care se autoperpetuează, pentru creștini forța supremă este Dumnezeu. Idealul umanismului secular este omenirea însăși ca parte a naturii necreate, eterne; scopul lor este auto-remedierea omului fără referire sau ajutor de la Dumnezeu. În opinia mea, umanismul alimentat numai de rațiune pură nu poate reuși (este o utopie) fapt recunoscut chiar și de iluministul Immanuel Kant în Critica rațiunii pure. Alexandru Soljenițin, în celebra prelegere din 8 iunie 1978, afirma că umanismul secular nu oferă o soluție pentru starea disperată a omenirii. El spunea „Dacă umanismul ar avea dreptate să declare că omul este născut pentru a fi fericit, omul nu s-ar fi născut pentru a muri. Deoarece trupul său este sortit să moară, sarcina lui pe pământ, evident, trebuie să fie de natură îndeosebi spirituală”. Secularismul este

temporal, exact inversul creștinismului care este permanent și atemporal. Seculariștii cred că omul este măsura tuturor lucrurilor, că morala este centrată pe om, nu pe Dumnezeu. Prin urmare, nimeni nu are dreptul să determine binele de rău, iar moralitatea este cel mai bine determinată de ceea ce este bun pentru societate la un moment dat. Seculariștii nu cred că omenirea poate avea un set de valori permanente, așa cum sunt specificate în Biblie. Secularismul afirmă toleranța și diversitatea, dar de multe ori seculariștii sunt intoleranți cu cei care găsesc în Biblie standardul lui Dumnezeu pentru moralitate. Rezultă din cele de mai sus că secular nu poate fi în niciun fel alăturat cuvântului creștin, deoarece diferența majoră este că secularul este natural/carnal, iar creștinismul este supranatural/spiritual.

Asta nu înseamnă că secularismul și creștinismul nu pot conviețui, în anumite limite. Însuși Iisus spune, răspunzând unei capcane întinse de farisei și irodieni: „Dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Marcu 12, 13-17; Matei 22, 15-22). Prin intermediul acestei fraze, Iisus separă cele două tabere, a sacralului și a puterii politice seculare și stabilește limitele acestei conviețuirii. Altfel spus, într-un limbaj obișnuit, creștinismul este în întregime metafizică, în timp ce secularul se referă la lucruri lumești. Creștinismul este darul lui Dumnezeu pentru oameni, dar care trebuie să fie folosit pentru îmbunătățirea spirituală a comunității.

Cu toate acestea, din punct de vedere istoric, realitatea a fost cu totul alta. După ce împăratul Teodosie a impus creștinismul ca religie oficială a Romei (la 8 noiembrie 392), interzicând alte culte, Biserica Apuseană, ca instituție cu pretenții universale, care conducea pe toți creștinii, s-a aplecat mai mult decât era necesar asupra lumescului, impunând un stat de drept canonic. Adevărată însăși convertirea la creștinism a fost alterată, folosind argumentul forței în loc de forța argumentelor (vezi istoria Inchiziției). Alteori, Biserica a respins descoperirile noilor științe empirice și a emis declarații contradictorii cu privire la chestiuni care se aflau în afara domeniului credinței. Secularismul în Europa este așadar o „invenție creștină” care a fost pusă treptat în aplicare atunci când puterile politice, la sfârșitul Evului Mediu, și-au câștigat independența față de autoritatea papilor opunând puterea temporală puterii spirituale, lucru ce a fost desăvârșit de iluminiștii francezi, care au introdus primatul rațiunii. Astfel, de la un secularism slab, acceptabil și pentru oamenii religioși și pentru atei, agnostici, panteiști, raționaliști și sceptici, s-a trecut la un secu-

larism „a-religios”, care se referă la un mod de a trăi și de a gândi străin de Dumnezeu și de dimensiunea religioasă, punând existența sau inexistența lui Dumnezeu între paranteze, nepronunțându-se asupra acestui aspect. Finalul acestei „evoluii” a fost secularismul „anti-religios”, care se referă la un mod de a trăi și de a gândi ostil lui Dumnezeu și religiei, care neagă existența și voința lui Dumnezeu și, deci, a unui plan divin de viață.

Cel din urmă, deși se declară tolerant, în realitate, este militant și agresiv în special împotriva creștinismului. Refuzul de a menționa, chiar în trecere, rădăcinile creștine ale Europei în Preambulul Constituției Europene, Tratatul de la Roma II (care nu a fost ratificat), este cea mai bună mărturie în acest sens. Era vorba pur și simplu de a menționa rolul religiei alături de cel al filosofiei, deoarece civilizația europeană își găsește cele două izvoare principale la Ierusalim și la Atena, în religie și în filozofie.

În același timp, trebuie să recunoaștem că în zilele noastre atât chemarea la o revenire la un stat religios, cât și la separarea completă a religiei de stat sunt, după mine, lipsite de orice validare biblică, deoarece creștinii sunt și cetățeni ai unui stat secular și de aceea au drepturi și obligații, dar, totodată, fac parte dintr-o comunitate, care nu se confundă cu statul. În calitate de cetățeni, ei pot folosi pârgurile legale pentru a cenzura derapajele statului secular și a se angaja într-un „război” spiritual împotriva patimilor mândriei, poftei, lăcomiei, mâniei, invidiei și lenei, astfel încât o persoană să poată crește în virtuțile smereniei, răbdării și iubirii. Trebuie să acceptăm că Biserica nu este statul, este un corp de oameni în cadrul oricărui stat. Din păcate ceea ce s-a întâmplat nu este că secularul a devenit creștin, ci că mulți creștini devin seculari. Cu toate acestea creștinismul, cu peste 2,4 miliarde de adepți rămâne principala religie pe glob.

Creștinii seculari sunt, de fapt, seculariști, care se agață de titlul de creștin ca de un fel de plasă de siguranță. Unii susțin că sunt creștini pentru că urmează învățăturile lui Hristos, dar nu cred în învierea Sa sau că El este Fiul lui Dumnezeu. Alții din cauza nostalgiei de a fi crescut într-un cadru familial /social creștin. Ei folosesc un nume general – creștin – ca un identificator care ilustrează faptul că fac parte dintr-un grup cu rădăcină istorică.

Apocalipsa de lângă România: banalizarea terorii...

Viorel
Patrichi

După atâtea informații false sau adevărate, din cauza propagandei de război, lumea nu mai crede ce se întâmplă pe frontul din Ucraina. Putin aplică în Ucraina tactica din Cecenia: fiecare casă de amărât din Caucaz a fost distrusă cu tunul, iar cecenii adevărați, nu slugile lui Kadırov, nu uită și, mai ales, nu iartă. Printre ucrainenii, vom întâlni mulți oameni care reacționează la fel față de ruși. Din cauza propagandei de război, auzi și la noi oameni, rezonabili altfel, afirmând că „ucrainenii și-au făcut-o” sau „acolo-i mâna lungă a Rusiei”... S-au constituit și tabere adverse, care s-ar sfâșia „sincer” dacă s-ar întoarce la noi anii 1950. Și de parte nu am fi... La fel s-a întâmplat și cu barajul de pe Nipru de la Kahovska (pronunție rusească, Kakhovka – pronunție ucraineană). Unii pretind că rușii au făcut-o, alții susțin că știu ei, domne, că „ucrainenii și-au făcut-o cu mâna lor”. Indiferent cine este autorul, avem de-a face cu un atac terorist, cu consecințe mai grave decât după explozia de la Cernobil. Intervievat de Hot-News, directorul unui institut de cercetări din Kiev afirmă că dezastrul va avea consecințe teribile pentru Ucraina. Șuvoiul inundă toate localitățile din aval (vreo 300), iar când va ajunge în Marea Neagră, putem să facem ultimă plajă la Năvodari și la Mamaia. După explozia de la Cernobil, mari cantități de material radioactiv au fost cărate de Nipru spre praguri. Acolo, particulele radioactive mai grele s-au oprit în mărul de la Kahovska. Acum, toată această mocirlă radioactivă ajunge în Marea Neagră. Ca de obicei, eu nu știu care este adevărul, dar să vedem cine și-ar fi bătut cuie în talpă mai mult prin această catastrofă provocată în mod criminal. Dacă mai sperau să controleze toată regiunea Herson, ucrainenii nu vor mai putea să refacă nici barajul cu hidrocentrala de 351 MW, nici mediul de locuire construit în urmă cu 70 de ani. Uniunea Sovietică a ridicat barajul în zece ani. Dacă au făcut-o ucrainenii, atunci ei și-au pus armata din regiune într-o situație tactică tragică. Mulți militari vor muri acolo „din cauze naturale”...

Să presupunem că au făcut-o rușii... Oare chiar și-au lăsat ei Crimeea fără apă potabilă? Fiindcă așa se va întâmpla. Vor mai putea ei să ducă „speșialinaia vaennaia aperiașia” („operațiune a militară specială”) într-o zonă inundată? Cine va stăpâni situația într-o regiune evacuată complet? Poate broaștele?... Indiferent cine a comandat această tragedie, tot terorist se cheamă că este... Și unii și alții

rămân la fel de asiatici: dacă mor niște milioane de oameni, s-ar putea să fie o știre. Aducem alte milioane în loc... Să vedem ce zic rușii Alexander Plușev, Tatiana Felghenhauer, Olga Tihomirova și Nikita Jolkver despre potopul de la hidrocentrala Kahovskaia, care, practic, nu mai există. Barajul a fost rupt, mase colosale de apă au năvălit pe albia veche a Niprului. Distrugerea hidrocentralei marchează o „nouă dimensiune” în războiul Rusiei împotriva Ucrainei, a declarat cancelarul german Olaf Scholz. El nu a dat vina direct pe Rusia, dar a remarcat că acest lucru se potrivește cu modul în care președintele rus Vladimir Putin duce acest război. Experții independenți, ca să nu mai vorbim de reprezentanții părții ucrainene, sunt absolut siguri că armata rusă a aruncat în aer pentru a opri contraofensiva Forțelor Armate ale Ucrainei. Cel mai vulnerabil loc al unei centrale hidroelectrice este sala turbinelor. Lurii Sobolevskii, vicepreședintele Consiliului regional Herson, nu are nicio îndoială cu privire la cine a aruncat în aer centrala hidroelectrică. „Facilitatea era controlată complet de militarii Federației Ruse, care au restricționat cu mult timp în urmă accesul specialiștilor civili – cetățeni ai Ucrainei. S-a consemnat că acolo lucrau trupe rusești de ingineri, care au adus acolo o cantitate mare de echipamente închise în cutii. – probabil explozivi. În plus, natura daunelor este vizibilă pe videoclipurile și fotografiile disponibile de la sateliți și drone. Ei bine, Ucraina nu are astfel de arme care să distrugă o structură hidraulică atât de puternică”, a spus el pe 6 iunie la emisiunea DW News Show. Expertul militar Lurii Fedorov este de acord cu această evaluare. El crede că singura modalitate de a distruge centrala hidroelectrică a fost posibilă cu explozivi atent aleși. „Sala de mașini a acestei centrale hidroelectrice a fost considerată cel mai vulnerabil loc. Ceea ce, de fapt, s-a și întâmplat. Există toate motivele să credem că exploziile au fost efectuate în această cameră de mașini”, a spus Fedorov, răspunzând la întrebări de la emisiunea „Mic dejun” a lui Alexander Plușev și Tatiana Felghenhauer.

Care vor fi consecințele pentru contraofensiva Forțelor Armate ale Ucrainei? Analistul israelian Serghei Auslander și-a exprimat opinia în emisiunea „Breakfast Show” că acest lucru nu va afecta planurile Forțelor armate ale Ucrainei. „Regiunea Kahovka și mai jos spre sud mi s-a părut o direcție extrem de nepromițătoare” pentru contraofensivă, spune un analist militar israelian. Ce să controlezi acolo? Să stăpânești bălțile? „Toate evenimentele vor trebui să se dezvolte mai sus – în Zapor-

jie, Donbass, poate la granița cu Rusia, dar în principiu, posibilitatea subminării acestei hidrocentrale s-a discutat în urmă cu aproape un an. Așa că sunt sigur că Statul Major ucrainean a ținut cont de această posibilitate în planurile lor”, a explicat expertul. Rușii au aruncat în aer barajul pentru că, sugerează Auslander, au văzut o amenințare printr-un desant ucrainean în regiunea Herson: „Și așa, pentru a preveni posibilitatea acestei aterizări, au aruncat în aer barajul”.

Lurii Fedorov aderă la un punct de vedere similar: „Echipamentele grele ar putea fi transferate pe malul stâng de-a lungul barajului hidrocentralei Kahovskaia, așa cum probabil a presupus Moscova. Tehnic este însă imposibil. Acest lucru creează oportunitatea redistribuirii unor unități și formațiuni din Regiunea Herson până în regiunea Zaporozhie – unde sunt așteptate principalele evenimente ale ofensivei ucrainene. Ar putea fi un fel de calcul în acest sens. Mykhailo Podolyak (Mihail Podoliak), consilierul șefului Oficiului Președintelui Ucrainei, i-a declarat gazdei de la „Breakfast Show”, vorbind despre consecințele pentru contraofensiva ucraineană. El se referă la poziția consolidată a societății ucrainene, de la 92 la 96 la sută din care, potrivit lui, își doresc un sfârșit corect al războiului. „Nu există niciun compromis care ar fi acceptat în Ucraina, nu există niciun compromis care ar fi acceptat de partenerii noștri. Un final corect este restabilirea teritoriului și a suveranității Ucrainei”, a spus Podolyak. Alexei Arestovici (cum scriu rușii, Oleksiy Arestovich, cum se prostesc ucrainenii), fostul consilier de la Biroul Președintelui Ucrainei, este, de asemenea, convins că distrugerea hidrocentralei Kakhovka nu va afecta planurile contraofensivei ucrainene. „În orice caz, traversarea Niprului este o operațiune foarte dificilă, iar calculul nostru principal nu a fost, desigur, acolo”, a spus el în emisiunea DW News Show. „Malul stâng al Hersonului nu a fost direcția principală a ofensivei, deoarece traversarea sub foc, sub lovituri aeriene este o misiune imposibilă. Comandamentul nostru nu ar fi de acord cu acest lucru. „Potrivit lui Arestovici, principalul obiectiv urmărit de Rusia prin aruncarea în aer a hidrocentralei a fost „să arate comunității mondiale că, uite care sunt consecințele contraofensivei ucrainene, trebuie s-o oprim”.

Cred că aici este o decriptare corectă a tacticilor militare teroriste ale lui Vladimir Putin. Pentru cei care au memoria scurtă și care au devenit acum admiratorii lui Putin, am să reamintesc câteva episoade de teroare reală, declanșate la ordinal satrapului de la Kremlin: Teatrul Nord-Ost (Dubrovka) și Beslan (Daghestan). Majori-

tatea morților au fost etnici ruși, civili, nu ceceni.

La teatrul Dubrovka, din Moscova, pe 23 octombrie 2002, aproape o mie de spectatori s-au dus să vadă o piesă de succes: „Nord-Ost” a lui Aleksei Ivașcenko. I-au luat ostatici 50 de ceceni, înarmați până în dinți. Câteva zile mai târziu, cel puțin 150 de ostatici erau morți. La școala din Beslan, Daghestan, la 1 septembrie 2004, tot o mie de ostatici, dar aici, foarte mulți copii. Atacatorii: tot ceceni, veniți din republica învecinată, doritori de răzbunare asupra Rusiei cu care se aflau în război. Două zile mai târziu, 330 de ostatici morți, din care o tremie erau copii. În cazul Nord-Ost, în teatrul Dubrovka, forțele speciale ruse (Directoratul A, Alpha Team de la FSB) au pus capăt crizei folosind un gaz care a provocat leșinul celor prezenți: atacatori și ostatici deopotrivă. Câteva ceceni au avut măști de gaze, și au tras în forțele speciale ruse, dar au fost copleșiți numeric. Odată intrate în teatru, forțele speciale au avut ca prim obiectiv executarea celorlalți ceceni, care nu mai prezentau nici o amenințare, fiind leșinați. Evacuarea ostaticilor la spitale nu a fost o prioritate, și s-a făcut extrem de lent. Tratamentul acordat a fost ineficient, pentru că autoritățile ruse nu au vrut să divulge tipul de gaz folosit, și nici nu au oferit antidoturi, în pofida apelurilor medicilor. Astfel, în jur de 150 de ostatici au murit imediat după intervenția Alpha Team, iar alți 100-150 au murit în săptămânile și lunile următoare, la terapie intensivă. Mai mult de 650 au avut nevoie de îngrijiri medicale prelungite, înainte de a fi externati din spitale. Putin a mulțumit forțelor special ruse la televizor. Fostul agent FSB, Alexander Litvinienko, jurnalista Anna Politkovskaia, și politicianul Serghei Lușcenkov au adunat și furnizat presei vestice, precum și unor ONG-uri, dovezi privind gazul otrăvitor. Toți trei au murit asasinati.

Agenții FSB au folosit camioane de saci cu azotat de amoniu, depozitați la subsolul unor blocuri, inclusive în Moscova. Unii locatari au primit un răspuns adecvat. „Am adus niște saci cu zahăr la subsol...” La scurt timp, la 9 septembrie 1999, „explozia unei bombe” făcea una cu pământul o clădire de nouă etaje din Moscova. Agenția de știri Interfax primea, printr-un telefon anonim, informația că atacul soldat cu moartea a 93 de persoane se dorea o reacție la ofensiva armată rusă în Daghestanul caucazian. Câteva zile mai târziu, coșmarul se repeta, la Moscova și în alte două localități din Federație fiind distruse blocuri de locuințe. Bilanțul valului de acte teroriste: 300 de morți și, mai ales, declanșarea, o lună mai târziu, a celui de-al doilea război cecen.

În 2003, un raport al Națiunilor Unite arată că Groznii „este cel mai distrus oraș de pe pământ”. Rușii au bombardat ținte civile, pretinzând că erau obiective militare camuflate. Ministerul rus de interne l-a dat în urmărire pe șeful Statului Major Ucrainean, generalul Valeri Zalujnii, după ce propagandiștii Moscovei afirmaseră mai devreme în cursul lunii mai că acesta a murit, relatează Ukrinform.

Pe 8 iunie, Ucraina a declanșat contraofensiva spre sud-est cu tancuri germane și americane. Fără aviație militară eficientă, va fi un dezastru pentru Kiev. Generalul Vladimir Șamanov, fostul comandant al Forțelor Aerospațiale, cunoscut pentru brutalitatea cu care a condus operațiunile militare din Cecenia, a declarat într-un interviu pentru televiziunea rusă că războiul din Ucraina ar putea dura între cinci și zece ani. Când a început noua contraofensivă, mai mulți gazetari de Ucraina au venit la Hotelul Lido din București ca să ne arate ei nouă cum trebuie să scriem despre „Neatârnată și Indivizibilă”. Ca să fie clar că noi românii vrem UE pentru Ucraina, a fost interzisă înregistrarea sau filmarea discuțiilor. Au fost invitați oamenii lor. Aflăm fără surprindere că în sală erau și cetățeni români din presă, care au făcut „liste negre” cu ziaristii români, care au scris adevărul despre Ucraina. Oameni condamnați la moarte de noua uniune sovietică de la răsărit, construită cu bani occidentali și pe seama noastră.

Un consilier ucrainean a spus că, atunci când a intrat armata română în Bucovina, acolo erau ucrainenii stăpâni. Dacă stau și mă gândesc, Ștefan cel Mare chiar aducea a hahol... S-au înfuriat (?) chiar și cozile de topor din sala de la Lido. Pe mine nu m-a invitat nimeni la Lido. Ce să caut eu acolo? Are cine... Prin 1997, m-a invitat ambasadorul Cealții la Ambasada Ucrainei din București. Mi-am informat șefii de la „România liberă” și m-am dus. M-a primit cu un ceai cu biscuiți. Austeritate în țara mafiei khazare. Și m-a luat scurt că de ce scriu așa despre Ucraina. I-am răspuns că eu lucrez la un ziar liber și că în România a dispărut gândirea comunistă. Cel puțin, așa speram eu pe-atunci. „Nu-i nimic, vom găsi noi alți jurnaliști din România, care să scrie adevărul despre Ucraina”, mi-a zis ambasadorul Cealții. Și audiența s-a terminat, dar m-am înfuriat rău... De atunci, Ambasada Ucrainei m-a invitat la fel de des ca Ambasada Rusiei: NICIODATĂ! Când vor pricepe reprezentanții acestor popoare că România înseamnă și altceva?... ●

Da, „patriotism economic”! Dar nu înainte de cel social și chiar unul politic!...

Cezar Adonis
Mihalache

Ideea de patriotism economic nu e rea! Dimpotrivă, pentru o țară care vrea să-și mai salveze puținele rădăcini se impune... Problema este că, dacă nu o explici, o să pară doar simplă demagogie... Ba, poate nici atât dacă nu ai niște minți suficient de luminate pentru a pune ideile în cuvinte... Și, mult mai încolo, în fapte... Altminteri, nu o să fie nici măcar demagogie pesedistă de vremuri noi (tot ale lor, nu ale noastre!), ci simplă gargară... Vorbărie preelectorală pe care, apoi, în campanie, să o „susțină” cu mita dată alegătorului în numele, nu-i așa?!, pragmatismului ca patriotism economic... Sau invers, a „patriotismului” (nu de partid, ci de clică și baroni scuturați de naftalina ce le-a acoperit ceva vreme duhoarea) ca pragmatism electoral... Că, în alegeri, patriotismul economic se va transforma, firește, într-unul electoral...

De aceea, pentru a putea a vorbi despre patriotismul economic ca program de guvernare, trebuie să pui

la locul lor multe alte chestiuni... Mai ales când vii cu un asemenea concept la nici măcar zece ani distanță de vremurile în care a vorbi despre patriotism era văzut ca un soi de extremism... Și sunt multe lucruri de explicat și

rezolvat... Unele pe care nici măcar nu le putem dibui acum ca fiind probleme, pentru că nu avem habar de ele... Iar înainte de a vorbi despre „patriotismul economic”, ar trebui să ne asigurăm de existența, la nivel de programe de guvernare, a unuia social dar

și al unuia... politic! Un patriotism social în care să nu i mai vedem pe bătrânii noștri căutând prin tomberoanele sărăciei, în care familii întregi să nu mai fie aruncate în stradă de rechini imobiliari, și în care sărăcia să nu se mai

miri unde... O „insertie” care nu face altceva decât să umple orașele țării cu fel de vorbiri de limbi nemaiauzite, aducând tot mai mult a etapă dintr-un plan de relocare a populației... Căci, este tot mai evident că, pe lângă fiecare individ adus ca forță de muncă, se inserează, cu acceptul regimului Iohannis, zeci de refugiați...

Apoi, ar trebui rezolvată problema patriotismului din perspectivă politică... Măcar pentru a înlătura ghemul clicilor și a fa(g)miliilor constituite pe criterii etnice... Și este de admirat că președintele PSD a împins udmr în afara arcului puterii, dar acum trebuie să meargă mai departe... Să promoveze o lege prin care partidelor pe criterii etnice, oricum susceptibile a fi, într-o analiză constituțională corectă, ilegal înființate, să nu li se mai permită accesul la putere... Să rămână vocile politice ale etniilor lor (deși normal ar fi ca minoritățile să aibă doar asociații culturale, ong-uri), iar accesul la politica mare să se facă doar prin partide românești, în care se pot înscrie, poate chiar în limita unei cote de

reprezentare, și minoritarii...

Și vine apoi problema poate cea mai spinoasă!... Felul în care „balansezi” lucrurile și problemele imense pe care le ridică avântul ideii de patriotism economic pe un fir tot mai șubred, cel al credibilității și al încrederii... Pentru că, dacă lucrurile nu sunt controlate, acest presupus patriotism economic o să însemne într-o măsură mult prea mică un bine al nostru, fie și sub forma unui pseudoprotecționism, fie și ca mod de asigurare a mult mai multe produse autohtone în magazine (dar, de unde când nu mai producem nimic și doar ambalăm ca „românesc” produsele altora, deși nici măcar hârtia de împachetare nu mai este a noastră), putând da naștere unor monștri de forma naționalizărilor, rechizițiilor, acaparărilor de către stat a unor firme, culmea, nici măcar a acelora străine, ci tot ale românilor...

Un neam de Paveli condus de Sauli...

Paveli.

Drept mulțumire de la Domnul! Pentru smerenia neamului și pentru ascultare. Domnul Le-a dăruit voievozi în duhovnicie. Oamenii în trup, cu suflete de îngeri. A semănat neamul de Paveli cu duhovnici ce aveau măsuri atât de mari în rugăciune, încât noi, cei de azi nici nu putem să ne gândim, darămite să mai și înțelegem. Neamul și-a ono-

duhovniciei s-au făcut sfinți după Har și neamul s-a transformat în popor. După care, în cetățeni. Adică în oameni goi sufletește, care aleargă după motivaționali care să-i învețe că ei sunt dumnezei. Viclenia celui rău nu are limită.

Când un neam se transformă în popor, apar Saulii. De nicăieri. Cei care conduc. Oamenii vânduți celui rău. Pentru că nu mai

vânzătorii. Nu mai poartă pietre în mână, nu mai lapidează. Cenzurează și anulează dreptul de a fi OM! Nu mai umblă după credincioși. Închid direct bisericile, transformă viitorul pruncilor în iad, își șoptesc ca șerpilor la urechi despre „binele cu forța”.

Inventează crize, dușmani pe la granițe, frici nebune de boli închipuite, pentru ca Șarpele cel mare

bogați, frumoși, tineri și puternici vor deveni ei. Patimile s-au transformat în virtuți! În poporul condus de Sauli! Să nu uităm însă, că Saul a plecat pe Drumul Damascului și Mântuitorul a strigat: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?”. Până și învățatul de Saul a înțeles că El e Dumnezeu deși nu L-a cunoscut. Atât de mare a fost dragostea Domnului pentru oameni, încât El l-a ales pe cel mai învățat și crud asupritor să-l facă Apostolul Neamurilor. Mare taină și lucrare dumnezească. Dincolo de puterea noastră de a înțelege.

Poate și neamul nostru creștin ortodox este pe Drumul Damascului. Poate și neamul nostru creștin ortodox, într-o zi va înțelege că ne trebuie un Pavel ca noi toți să revenim din nou la starea corectă a bătrânilor noștri. Și cine știe, dintre noi, în marea Lui Milă și Îndurare, Va lucra tainic și Va transforma un Saul într-un Pavel! Ar putea fi Învierea neamului. Ar putea fi izbăvirea noastră a tuturor! Să nu lăsăm copiilor noștri un popor de Sauli. Doar un neam de Paveli! Așa să ne ajute Dumnezeu!

rat voievozii duhovnicești cum se cuvenea. Cu cușmele în mână și sufletele așezate în rând la binecuvântare. A lor! A duhovnicilor. A celor ce aveau câteodată patru clase, dar aveau „doctoratele” date cu însuși Dumnezeu! Ce școală poate fi mai mare?! Rând pe rând batrânii ne-au plecat,

pot omorî cu pietre credincioșii, îi omoară cu legea. Și astfel un neam întreg este hăituit de Saul. Cu multe fețe. Cu „binele și interesul național” în gură și cu arginții trădării în buzunare. Îi vedem peste tot. Apar de niciunde, zămisliti de fariseii și „învățații” din servicii. Apar interesele personale, și

să aibă visteria plină. Cu arginți și medicamente. Noile fabrici de armament. Nu mai omoară cu piatra, cu biciul ci doar cu pilula. Și cu influencerii. Și cu media. E mai sigur așa și fără răspundere. În fața oamenilor. Care nu văd, nu aud, nu înțeleg nimic. Pentru că ei sunt toți motivaționali. Își repeta în oglindă cât de